

DŽUDI
BLUM

Zauvek

Preveo
Ivan Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala
Judy Blume
FOREVER...

Copyright © 1975 by Judy Blume
All rights throughout the world are reserved to Proprietor

Copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

ZA RENDI

kao što sam i obećala... s ljubavlju

Kada sam pisala *Zauvek...* sredinom sedamdesetih godina, seksualna odgovornost značila je sprečiti neželjenu trudnoću. Danas seksualna odgovornost takođe znači voditi računa o zaraznim bolestima koje se prenose putem seksa, uključujući i sidu, koja je smrtonosna. U ovoj knjizi Ketrin odlazi na kliniku i dobija recept za kontraceptivne pilule. Danas bi joj rekli kako je neophodno da koristi kondom uz bilo koji drugi način kontracepcije. Ako nameravate da postanete seksualno aktivni, onda MORATE preuzeti odgovornost za svoje postupke i svoj život. Za više podataka obratite se svojoj mesnoj organizaciji za borbu protiv side.

Džudi Blum ima kćer (kojoj je ova knjiga posvećena), sina i poćerku. Drago joj je što se neke stvari, na primer *osećanja*, nikad ne menjaju.

1

Sibil Dejvison je genije, i kresnula se s najmanje šestoricom tipova. To mi je lično rekla, kada je poslednji put bila kod svoje rođake Erike, koja mi je super prijateljica. Erika kaže da je to zbog Sibilinog problema s gojaznošću i potrebe da se oseća voljenom – to s kresanjem. Koeficijent inteligencije genija je samo sreća, ili geni, ili već nešto. Nisam baš sigurna da su ta objašnjenja potpuno tačna, ali Erika obično veoma dobro proceni čoveka.

Ne poznajem Sibil baš dobro, pošto ona živi u Samitu, a mi u Vestfildu. Erika i ja smo iz dva razloga odlučile, u poslednjem trenutku, da odemo za Novu godinu kod nje – najpre jer nas je tada pozvala, a i nismo ni imale nešto pametnije u planu.

Ispostavilo se da je to bila sedeljka. Bilo nas je možda dvadesetak. Sedeli smo na podu oko niskog stočića u Sibilinoj dnevnoj sobi. Na stolu je bilo nekoliko posuda vrelog rastopljenog švajcarskog sira i korpice s kockicama hleba. Svi smo imali dugu dvokraku viljušku kojom se hleb nabada, a onda se umoči u sir. Bilo je prilično ukusno. Smazala sam otprilike dva zalogaja kad mi neki tip reče: „Ostalo ti je malo na bradi.“

Bio je pored Erike, i nekako se nagnuo preko nje. „Hoćeš da obrišem?“ I pruža mi maramicu.

Nisam mogla da ocenim da li me zeza, ili šta već. Kažem mu: „Mogu sama da obrišem bradu“, i pokušam da progutam hleb.

„Ja sam Majkl Vagner“, reče mi on.

„Pa?“, odgovorih, a Erika me značajno pogleda.

Predstavila se Majklu, a onda me potapšala po glavi i rekla: „Ovaj idiot je moja prijateljica Ketrin. Ne obraćaj pažnju na nju... pomalo je neobična.“

„Primetio sam“, reče Majkl. Nosi naočare, ima gomilu riđeplave kose i mali mladež na levom obrazu. Spopade me neki ljudi poriv da ga dodirnem.

Skrenula sam pogled i nastavila da bockam hleb. Tip pored mene reče: „Ja sam Fred. Živim odmah do Sibil. Brucoš sam na Dartmutu.“ Nažalost, bio je i odvratan.

Posle nekog vremena potpuno sam ga isključila, ali on toga nije bio svestan, pa je nastavio da blebeće. Daleko me je više zanimalo šta je Majkl pričao Eriki. Pitala sam se gde li ide u školu i nadala se da je to negde blizu, Rutgers, na primer. Erika mu je rekla da smo iz Vestfilda, da smo maturanti, i da ćemo prespavati kod Sibil. A onda joj je Majkl predstavio neku devojkicu po imenu Elizabet, i ja sam se okrenula taman na vreme da vidim kako grli bledu tamnokosu curu pored sebe. Ipak sam se pretvarala da me zanima Odvratni Fred.

Sibil je u ponoć upalila i ugasila svetla, i Fred mi je poželeo srećnu Novu godinu, a onda pokušao da mi nagura jezik u usta. Ja sam čvrsto stisnula usne. Dok me je ljubio, posmatrala sam kako Majkl ljubi Elizabet. Bio je mnogo viši no što sam isprva mislila, i mršav, ali ne žgoljav.

Nakon žurke pomogle smo Sibil i njenim roditeljima da raščiste lom i negde oko tri ujutru odvukle smo se na

spavanje. Sibil se zanesvestila čim je spustila glavu na jastuk, ali Erika i ja nismo mogle da zaspimo. Možda zato što smo bile u vrećama za spavanje na podu, a možda zato što se Sibil odvaljivala od hrkanja.

Erika šapnu: „Majkl je sladak dečko... šta ti misliš?“

„Previsok je za tebe“, rekoh joj. „Bila bi mu do pupka.“

„To bi mu se možda i svidelo.“

„Oh, Erika!“

Ona nasloni glavu na lakat i reče: „Sviđa ti se, zar ne?“

„Ne budi šašava... nismo ni dve reči prozborili.“ Okrenula sam se ka zidu.

„Da... ali ipak ti se sviđa.“

„Ma, spavaj više!“

„Pitao me je za tvoj broj telefona i kako se prezivaš.“

Okrenula sam se nazad. „Stvarno?“

„Aha... ali valjda te to ne zanima.“ Uvukla se u svoju vreću za spavanje.

Šutnula sam je u šali, a onda smo se obe nasmejale i zaspale.

Erika i ja smo prijateljice od osmog razreda. Dobro se slažemo, jer je ona otvorena i opuštена, a ja nisam. Kaže da mora biti takva da bi kompenzovala to što je niska. Visoka je jedva metar i po – pa se nisam šalila kada sam rekla da bi Majklu bila do pupka. Čitava porodica joj je tako sićušna. Tako joj je pradedu dobio prezime. Došao je iz Rusije a da nije znao ni reč engleskog. Kada su ga, pošto se iskrcao, pitali kako se zove, nije razumeo. Umesto da ga samo nazovu Koen ili Goldberg, kako su imigracioni službenici često radili s jevrejskim izbeglicama, taj čovek

ga je odmerio i zapisao g. Smol. Erika se kune da će, ako se ikada bude udala, to biti za nekog tako ogromnog da će im deca, ako ih budu imali, bar imati prilike da porastu do neke normalne veličine.

Mada, to što su bili mali nikome u njenoj porodici nije naškodilo. Njena majka je Džulijet Smol, filmski kritičar. Njeni prikazi se objavljuju u tri velika časopisa. Zahvaljujući njoj Erika je sigurna da će se upisati na Redklif, iako joj ocene nisu toliko jake. Meni je prosek 92, pa me je skoro šlog strefio kada sam videla rezultate prijave. Bili su ispod proseka. Erika je prošla znatno bolje. Ja se stalno bojim da ću se nad zaista bitnim stvarima raspasti, a to se njoj nikad ne dešava. I po tome se razlikujemo.

Sutradan u podne zazvonio je telefon. To me je probudilo. Sibil je skočila i potrčala da dignu slušalicu. Kad se vratila, rekla je: „Zvao je Majkl Vagner. Doći će da uzme svoje ploče.“ Zevnula je i sručila se nazad u krevet. Erika je i dalje bila u komi.

Upitah Sibil: „Je l' se on zabavlja s onom devojkom, Elizabet?“

„Ne, koliko ja znam... zašto, da nisi zainteresovana?“

„Ne... samo radoznala.“

„...pošto bih mogla da mu dam mig, ako hoćeš...“

„Ne... nemoj.“

„Znam ga od obdaništa.“

„Ide s tobom u razred?“

„U odeljenje.“

„Oh... Mislila sam da je stariji.“

„Isto godište kao mi.“

„Oh...“ Delovao je starije. „Pa... mogla bih da se obu-
ćem, kad sam već budna“, reko, pošavši ka kupatilu.

Kad se oglasilo zvono na vratima, Sibil i ja smo bile u
kuhinji. Ja sam vadila groždice iz peciva i slagala ih na kraj
tanjira. Sibil se naslonila na frižider i kusala voćni jogurt
s jagodama pravo iz tetrapaka.

Otvorila je vrata i povelala Majkla u kuhinju. „Sećaš se
Ketrin, zar ne?“, pitala ga je.

„Svakako... zdravo...“, rekao je Majkl.

„Oh... zdravo“, uzvratila sam.

„Ploče su ti još dole“, rekla mu je Sibil. „Idem da ih
donesem.“

„U redu je“, odvrati Majkl. „Ja ću ih pokupiti.“

Nekoliko trenutaka kasnije doviknu: „Ko je K.D.?”

„Ja“, odgovorih. „Neki albumi su moji.“ Sišla sam dole
i počela da prebiram po gomili. „Da li su tvoji obeleženi?”

„Ne.“

Slagala sam one sa oznakom K.D., kad on reče:
„Vidi...“, i uhvati me za ruku. „Svratio sam jer sam hteo
da te ponovo vidim.“

„Oh, pa...“ Videla sam svoj odraz u njegovim naoča-
rима.

„Zar ćeš samo to reći?”

„A šta bi trebalo da kažem?”

„Zar ja moram da pišem scenario?”

„Dobro... Drago mi je što si svratio.“

On se nasmeši. „To je već bolje. Šta kažeš da se provo-
zamo? Parkirao sam ispred.“

„Tata će u tri doći po mene. Moram da se vratim do
tada.“

„Nema problema.“ I dalje me je držao za ruku.

2

Svi kažu da je Erika pronicljiva. Valjda je tako skapirala da sam zagrejana za Majkla pre no što sam to ikome priznala, pa i sebi. Tačno je da ponekad preteram sa sarkazmom, ali samo kada me neki tip zanima. Inače sam prijatna kako se samo poželeti može. Erika kaže kako to znači da sam nesigurna u sebe. Možda je u pravu – ne znam.

Nekoliko minuta pošto smo krenuli s prilaza Sibilinoj kući, prošli smo pored bolnice. Rekla sam Majklu da tamo radim svakog četvrtka posle škole. „Ja sam volonter“, rekoah, „a tamo sam i rođena.“

„Hej... i ja“, kaza on.

„Kog meseca? Možda smo zajedno bili u porodilištu.“

„Maj“, reče.

„Oh... Ja sam rođena u aprilu.“ Krišom ga pogledah. Imao je lep profil, ali videla sam da je više puta lomio nos. Njegova kosa me je podsećala na Erikinog zlatnog retrievera Rekxa. Bila je potpuno iste boje.

Majkl je vozio nizbrdo u rezervat Vačung. „Nekada sam ovuda jurio“, reče.

Zamislila sam ga na hondi XL 70.

„Imao sam miljenicu... sve dok me nije zbacila, pa sam slomio ruku.“

„Oh... konj!“, nasmejah se.

Okrznuo me je pogledom.

„Mislila sam da pričaš o motoru“, reko. „Ja nikada nisam jahala.“

„To sam skapirao... nisi konjski tip.“

Je l' to dobro ili loše? „Otkud znaš?“, upitah.

„Jednostavno znam.“

„A šta još znaš?“

„Kasnije ću ti pokazati.“ Nasmeši mi se, a ja mu uzvratih osmeh. „Lepe su ti jamice na obrazima“, reče mi.

„Hvala... imaju ih svi u mojoj porodici.“

Parkirao je, pa smo izašli. Bilo je hladno i vetrovito, ali sunce je sijalo. Prošetali smo se do jezera. Bilo je delimično zaleđeno. Majkl pokupi šaku oblutaka i baci ih preko vode. „Šta ćeš sledeće godine?“

„Idem na fakultet.“

„Gde?“

„Još ne znam“, odvratih. „Prijavila sam se na Pen Stejt, Mičigen i Denver. Videću gde će me primiti. A ti?“

„Ja ću na Univerzitet u Vermontu. Nadam se. Ili tamo, ili Midlberi.“

Majkl me uhvati za ruku i skide muf, pa ga strpa u džep. Držeći se za ruke, počesmo da se šetamo oko jezera.

„Voleo bih da padne sneg“, reče stisnuvši mi prste.

„I ja.“

„Skijaš?“

„Ne... samo volim sneg.“

„Ja volim da skijam.“

„Znam da skijam na vodi“, reko. mu.

„To je nešto drugo.“

„Jesi li ti dobar... u skijanju, mislim?“

„Moglo bi se reći. Verovatno bih mogao da te podučavam.“

„Skijanju?“

„Aha.“

„To bi bilo lepo.“

Hodali smo sve do muzeja i pogledali šta ima unutra, a onda je Majkl pogledao na sat i rekao: „Trebalo bi da krenemo.“

„Već?“

„Prošlo je dva.“

Zubi su mi cvokotali i znala sam da sam pocrvenela od vetra. Ali nije mi smetalo. Moj otac kaže da tako dobro izgledam – vrlo zdravo.

Kada smo se vratili do auta, počela sam da trljam šake ne bih li ih zagrejala, dok je Majkl palio auto. Isprva nije hteo da startuje. Kad ga je naposletku upalio, nagazio je gas. „Bolje da ga najpre malo zagrejem“, reče.

„Dobro.“

Pogledao me je pravo u lice. „Mogu li da te poljubim, Ketrin?“

„Da li uvek prvo pitaš?“

„Ne... ali kad sam s tobom, ne znam šta da očekujem.“

„Pokušaj...“, odgovorila sam.

Skinuo je naočare i stavio ih iznad volana.

Ja sam ovlažila usne. Majkl me je netremice gledao. „Unervozio si me“, rekla sam mu. „Nemoj tako da me gledaš.“

„Samo sam hteo da te pogledam svojim očima, bez naočara.“

„Pa, kako ti izgledam?“

„Sva si zamućena.“

Oboje smo se nasmejali.

Napokon me je poljubio. Poljubac je bio lep, topao ali ne vlažan.

Pre no što me je pustio da izađem ispred Sibiline kuće, Majkl me je, zaustavivši auto, ponovo poljubio. „Neverovatno si ukusna“, kazao mi je.

To mi nijedan dečko nikada nije rekao.

Dok sam otvarala vrata, jedino čega sam mogla da se setim da mu odgovorim bilo je: „Vidimo se...“, ali nije mi to bilo na umu.

3

„Upoznala sam jednog dobrog dečka“, rekla sam te večeri majci, „mada je i dalje u srednjoj školi.“ Mama je bila u svom kupatilu i sekla nokte na nogama. „Ima crvenkastoplavu kosu i nosi naočare. Voli da skija.“

„Kako se zove?“, pitala je mama.

„Majkl Vagner... zar to nije lepo ime?“

Pogledala me je i nasmešila se. „Mora da je bila dobra žurka.“

„Bilo je okej... Videćemo se u petak uveče... i u subotu.“

„Odakle je?“

„Iz Samita... ide sa Sibil u školu. Mogu li da pozajmim tvoje makazice za nokte kad završiš? Ne mogu da pronađem svoje.“

„Evo...“, mama mi ih pruži. „Ali ovaj put nemoj zabraviti da ih vratiš.“

„Neću.“

Majka mi se zove Dajana – Dajana Danziger. Zvuči kao da bi trebalo da je filmska zvezda ili tako nešto. Zapravo je bibliotekarka, zadužena za dečje odeljenje. Mama je prirodno mršava, pa može da smaže četiri kolača odjednom ili da zbriše koliko god piva hoće. U dlaku smo iste

visine i težine – metar šezdeset osam i četrdeset devet i po kilograma – ali ona je nekako ravnih grudi i nikad ne nosi brus.

Dok sam sekla nokte, u sobu je ušla moja sestra Džejmi, s farmerkama u ruci. „Izvezla sam ih dok si bila kod Sibil. Kako ti se čini?“

„Sjajne su“, rekoh joj. „Fantastične!“

„Hoćeš da uradim jedne tebi?“

„Htela bi?“

„Naravno.“

„Do sledećeg vikenda?“

„Aha. Mislim da bih mogla.“

„Džejmi...“, rekoh zagrlivši je, „ti si pravi anđeo!“

Džejmi je u šestom razredu i mnogo liči na mene, ali ima divne oči – krupne i okrugle – ako biste se zagledali u njih, stekli biste utisak da gledate duboko u nju. Ponekad su veoma tamne, sa samo obodom zelenog, a ponekad svetlucaju i potpuno su zelenkastosivkaste, kao dedine. Mi ostali imamo obične smeđe oči, ali tatine obrve su potpuno sastavljene. Rekao mi je da ih je na fakultetu brijao po sredini.

Džejmi se izvuče iz mog zagrljaja. „A šta je to sledećeg vikenda?“, pitala me je.

„Videću se s nekim koga sam sinoć upoznala“, rekla sam, „i pravo da ti kažem, ne znam kako ću preživeti ovu nedelju.“

„Hoćeš da kažeš da si se opet zaljubila?“

„Nikad nisam bila zaljubljena.“

„A Tomi Aronson?“

„To nije bila ljubav... to su bile detinjaste simpatije.“

„Rekla si da je to ljubav... Sećam se.“